

Szúri Nágammá - Levelek Sri Ramana Maharsi ásramjából

Miután Bhagaván ma reggel befejezte a napon túli pályákról és az azokon túli magasabb Világokról szóló újságcikk olvasását, így szólt:

- Sokat írnak a napon túli pályákról, más bolygókról és az azokat meghaladó üdvözült világokról. Ezek a világok is ugyanolyanok, mint ez a világ. Nincs semmi különös bennük.

Itt a rádión keresztül közvetítenek egy dalt. A múltkor Madrászból sugározták, most Tirucsirapalliból. Ha legközelebb bekapcsolod, Maiszúrból jön az adás. Valamennyi hely e rövid idő leforgása alatt Tiruvannámalaiban lesz. Így van ez más világokkal is. Csak rájuk kell hangolnod az elmédet, és egy pillanat alatt láthatod valamennyit. De mi értelme ennek?

Egyik helyről a másikra mész, elfáradsz, és elegend lesz az egészből. Hol van a béke? Ha vágysz rá, akkor meg kell ismerned az örök igazságot. Ha nem vagy képes megismerni, akkor az elméd nem tud elmerülni a békében.

Korábban valaki hasonló témában kérdezte Bhagavánt:

- Az emberek beszélnek Vaikuntháról, Kailászáról, Indralókaról, Csandralókaról és a többiről. Ezek valóban léteznek?

- Természetesen. Biztos lehetsz benne, hogy mindegyik létezik. Ott is egy hozzám hasonló szvámí ül a kanapén, és tanítványok veszik körül. Kérdeznek valamit tőle, és ő válaszol. Nagyjából minden ugyanígy fest. De mi van ebben? Ha valaki meglátja a Csandralókát, az Indralóka után fog áhítozni, az Indralókát követően pedig a Vaikuntha, Kailásza és a többi után, és az elme folytatja vándorlását. Hol itt a béke? Ha valaki a békére vágyik, akkor egyedül úgy érheti el, ha kutatja az Önvalót. Az Önvaló kutatása által lehetséges az Önvaló felismerése.

Ha valaki felismeri az Önvalót, akkor ezeket a világokat mind Önmagában fogja látni. Mindennek a forrása az Önvaló, és ha valaki felismeri az Önvalót, akkor semmit nem fog az Önvalótól elkülönültnek tekinteni. Akkor ezek a kérdések fel sem merülnek. Talán létezik a Vaikuntha vagy a Kailásza, talán nem, de az ugye tény, hogy te most itt vagy? Miképpen vagy itt? Hol vagy? Miután ezekre megtaláltad a választ, nyugodtan foglalkozhatsz majd más világokkal.

(Az indraloka a hindu kozmológiában a dévák, az isteni lények égi lakhelye, amelyet más néven Svargának is neveznek. Jelentése "Indra világa" vagy "Indra birodalma", és a hét magasabb loka (ezoterikus sík) egyike. Ez a hely a paradicsom, a jólelkű élőlények székhelye, de eltér az ábrahámi vallások mennyországának fogalmától.)

(A Vaikuntha (szanszkrit) a hindu vallásban egy transzcendens, örök birodalmat jelent. Jelentése és lényege = ahol nincs félelem / akadály / szorongás (vi = nélkül, kuntha = félelem, szorongás, korlát). Tehát: a félelem nélküli világ. A vaišṇava hagyomány (Visnu- és Krisna-hívők) szerint a Vaikuntha az Úr Visnu örök lakhelye. Ez nem a mulandó anyagi világ (saṃsāra) része, hanem a lelki világ (paravyoma). Aki eljut Vaikunthába, az megszabadul a születés és halál körforgásától (mokṣa), és soha többé nem tér vissza az anyagi világba. A Puránák és a vaisnava irodalom (pl. Śrīmad-Bhāgavatam, Padma Purāṇa) gyakran festik le Vaikunthát, mint gyönyörű, ragyogó világot, ahol: minden lény teljes tudatosságban, boldogságban és isteni szeretetben él, az Úr Visnu (vagy Nārāyaṇa) lakik négyszeres formájával, nincsenek időbeli korlátok, nincs halál, nincs szenvedés. A Vaikuntha tehát a végső lelki világ, Visnu örök otthona, a felszabadult lelkek célja. Míg a csandralóka vagy más égi birodalmak átmeneti jutalomhelyek, addig Vaikuntha végleges, örök, és ott a lélek Isten társaságában él.)

Arthur Osborne - A szent hegy bölcse

A történelmi ciklusokról szóló hagyomány nélkülözhető, hiszen „a bölcs mindig a Sztatja Jugában él”. A nemfizikai erők, az ember módoszatai és az ezek kifejlesztésére vonatkozó technikák összetett jógikus és tantrikus tudományai feleslegesek, hiszen az ember nem ezek, hanem az Önvaló. A szellemi kozmológia hatalmas szerkezete — mely a forma nélküli szubsztrátumból a fizikai ember állapotába vezet fokozatokat, és az embernek az alapba történő visszatérésének szakaszait taglalja - fel sem merül, ha a világegyetemet egyszerűen úgy tekintjük, mint egy álmot, melyből fel kell ébrednünk. A szellemi tudomány ezen ágaira vonatkozó kérdésekre Bhagavan rendszerint megtagadta a választ, mondván, hogy az egyetlen szükséges dolgunk: összpontosítani az Önvalóra, ami valójában vagyunk.

(A szatja-juga (szanszkrit: Satya-yuga) az aranykor archetípusa, amikor az emberiség összhangban él az isteni törvénnyel és a természettel. A szatja-juga a világciklus első, legtisztább korszaka – az igazság, béke és erény ideje, amelyet az idők folyamán fokozatos hanyatlás követ a többi jugában.)

Arthur Osborne - A szent hegy bölcse

Sri Bhagavan szintén azt tanította, hogy egyéni létező nincs, s nem csupán abban az értelemben, hogy nem éli túl a halált, hanem a jelen pillanatban sem létezik. „Ne törődj vele, mi leszel a halál után, azt találd meg, mi vagy most!” Azok a tanítók állítják a lélek halál utáni létét, akik követőiket fokozatosabb ösvényen vezetik, s megvédik azok szemét a végső Igazság vakító egyszerűségétől. Ennek ellenére az ellentmondás csupán látszólagos, mint minden spirituális ellentmondás, s ennek legtisztább külső jele, hogy maga a buddhizmus ötvözi a pokol, a mennyország és az újraszületés tanítását az egyéni lélek valótlanásával. Bármelyik egyéb élet vagy világ éppen olyan valós, mint amelyben élünk, és igazság szerint éppen olyan valótlan, ennél fogva Bhagavan, hasonlóan a Buddhához, hangsúlyozta az ego valótlanágát úgy ebben az életben, mint bármely másikon - ahelyett, hogy az embereket egy viszonylagosan magasabb rendű, ám nem végső realitás keresésére sarkallta volna. „Először azt fedezd fel, mi vagy most!” A Buddha igen kevésbé törődött az elméletekkel. Célja nem annyira az volt, hogy kozmológiát hozzon létre, mint hogy megmutassam embereknek a szenvedésből a békébe vezető utat. Akárcsak Sri Bhagavan, ő is félresöpörte a félmegoldásokat, és csak a nirvána és a májá, az Önvaló és a káprázat tiszta állításait tartotta meg.